

HESTIA

----- door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

Griekse naam = 'stookplaats', 'haard'.

*

Hestia in de mythologie

Zij is een dochter van Cronos en Rhea, niet getrouwd; beschermster van haardvuur en gezin. In oude tijden was het haardvuur de centrale plek in het gezin of van de stad. Daar zat men samen. Daar werden de vreemdelingen ontvangen en offerde men aan de huisgoden. Zo werd in Rome door de Vestaalse maagden altijd haar vuur brandend gehouden. Omdat Hestia het oudste kind was van Cronos en Rhea werd aan haar het eerste offer gebracht: de eerste opbrengst van land en vee.

Kolonisten die zich elders gingen vestigen namen een stuk hout mee van het haardvuur uit de vaderstad en stichtten daarmee een nieuwe stad.

Hestia wordt afgebeeld als een gesluisde matrone met ernstige blik.

*

Hesteria (eigenlijk Asteria) van Bergamo, Italië; martelares; † 307? Feest 10 augustus.

Haar verhaal berust op een vrome legende. Zij zou geboren zijn in het jaar 247, in de tijd dat in de stad al een andere heilige vrouw leefde: Grata. (In die tijd waren de christenen in het Romeinse rijk nog in de minderheid).

Als kind al had zij door toedoen van ouders het doopsel ontvangen. Zij was eerbiedwaardig, diep gelovig, vol naastenliefde, van adellijke afkomst en deugdzaam: kortom een christenvrouw om trots op te zijn. Bovendien had zij een voortreffelijke scholing gehad; zij kon lezen en schrijven, en kon als een echte Romeinse matrone een volledige huishouding voeren.

In die tijd stond de christin Grata aan het hoofd van de stad. Asteria sloot zich bij haar aan; ze trok bij haar in om een gezamenlijk christelijk leven te leiden. Toen op een dag de christen Alexander in Bergamo de marteldood moest ondergaan, waren het deze beide vrouwen die ervoor zorgden, dat hij een eervolle begrafenis kreeg.

Op het moment dat Grata haar einde voelde naderen, riep zij alle hoogwaardigheidsbekleders van de stad rond zich en beval Hesteria aan als haar opvolgster. Na Grata's dood kwamen inderdaad de notabelen van de stad vragen of zij burgemeester zou willen worden. Zij stemde erin toe met grote aarzeling: "Ik ben een vrouw en dus niet uit het hout gesneden van leidinggevende mannen. Weet dat ik op uw verzoek wil ingaan door het te doen op de manier van Christus: ik wil dus uw aller dienares zijn. Zoekt dus eerst het Koninkrijk Gods, want dat zal ten goede komen aan de vrede in de stad en het welzijn van de burgers. En vergeet de armen en hulpbehoevenden niet." Zij wist zo leiding te geven dat allen in de stad er hun dankbaarheid over uitspraken. Toen dan ook uit Rome twee rechters kwamen om officieel te beoordelen of alles in orde was, bevestigden zij haar in haar ambt.

Maar zij bracht hun onder de aandacht dat er toch sprake was van een ongerijmdheid. "Want, zei ze, mij overladen jullie met eerbewijzen, waarvan ik weet dat ik ze niet verdien. Maar degene die jullie werkelijk eer zouden moeten bewijzen, Jezus Christus, alsmede zijn Vader die in de hemel is en heel de wereld heeft geschapen, alsmede ook de Heilige Geest, die vergeten jullie, ja verachten jullie." Toen riepen de rechters vol afschuw: "Maar vrouwe, wilt u zeggen dat u christin bent? Dan moet u toch weten wat dat voor gevolgen kan hebben. Nee, als uw leven u lief is, breng dan offers en eerbewijzen aan de keizer. Zoniet, dan wacht u de zwaarst denkbare straf." Maar zij antwoordde dat ze zich geen hogere eer kon indenken dan het ondergaan van de marteldood omwille van Christus. Nogmaals drongen de rechters er bij haar op aan, dat ze aan de goden zou offeren, zoals het een goed Romeins staatsburger betaamde. Zij bleef hardnekkig weigeren, knielde voor de ogen van de rechters neer en sprak hardop het volgende gebed uit: "Heer Jezus Christus, u hebt de wereld geschapen en ze vervolgens op wonderbaarlijke wijze door uw bloed verlost; ik ben uw dienstmaagd; in uw handen beveel ik mijn lichaam en ziel welke ik nu als een geurig offer aan u opdraag. Ik vraag u dat u zich ontfermt over alle inwoners van deze stad; hetzelfde vraag ik voor hen die mij vervolgen: zend tot hen het licht van uw genade."

Toen de rechters dat hoorden, konden ze niets anders meer doen dan te gelasten haar te onthoofden.

Engelen droegen haar ziel ten hemel waar ze onder luid gejuich van alle hemelbewoners werd binnengelaten. Haar medechristenen begroeven haar lichaam in het heiligdom dat zijzelf destijds had opgericht voor de heilige martelaar Alexander.